

Zaventem – 30 augustus 2004

We schrijven maandag 30 augustus 2004, een normale werkdag als zo vele anderen. Ja, vergeet het, nog een extra dag verlof kunnen lospeuteren, er zijn belangrijker dingen in het leven dan altijd maar werken. Wat gaan we dan doen vandaag? Ilse afhalen van het vliegveld natuurlijk, wat anders? Gewapend met vlaggen en wimpels en iedereen van klein tot groot voorzien van een ISI-PRINT T-shirt rijden we in colonne naar Zaventem. Daar aangekomen zien we maar eerst met hoeveel supporters we zijn, indrukwekkend, we zijn veruit de grootste groep van allemaal. De kleinsten hebben een liedje ingestudeerd dat meerdere malen door de lange hal galmt. En dan maar wachten (amaai dat kan lang duren) maar uiteindelijk worden we beloond, daar is ze dan, in volle glorie, ons Ilse samen met Olivier en de overige atleten. Bekend zijn heeft ook zijn mindere kanten, interviews weggeven, foto's laten nemen, iedereen groeten, handtekeningen uitdelen, enz. maar ze laat het haar welgevallen (ze heeft in Griekenland al veel kunnen oefenen natuurlijk, dat hebben we op televisie kunnen volgen). Er wordt gekust, de nodige knuffels ontbreken zeker niet en af en toe wordt er een traantje weggepinkt zeker als broer Alf en Ilse in elkaars armen vallen, dit wordt vereeuwigd op foto, welke de volgende dag op de eerste bladzijde van de kranten prijkt. Mooi.

Het Olympisch Comité nodigt ons uit voor een drink en dit niet in het eerste het beste zaaltje, maar in de zaal van het Sheraton-hotel. Allen daarheen. We lopen samen naar het hotel en wachten aan de lift. Tijdens het wachten staan we gewoon tussen de atleten en het valt op, dat deze ook maar gewone mensen zijn (die wel uitblinken in hun sport natuurlijk), je kon gewoon een praatje slaan met Catherine Jacques, een foto nemen van Kim Gevaert, de hand schudden van Cedric van Branteghem (neen, ik heb niet aan zijn paardenstaart getrokken) enz. Robert Van de Walle gaf nog een speech en alhoewel het aantal vooropgestelde medailles niet behaald werd, denk ik wel dan hij in zijn binnenste blij was met de bronzen medaille van Ilse, judo was voor hem tenslotte ook zijn sport. We kregen nog een mooie diavoorstelling met prachtige foto's van de atleten, daarna werd er overgegaan tot één der werken van barmhartigheid namelijk 'de dorstigen laven'.

En wij terug naar Edegem, zonder veel problemen (hoewel, Patrick, vergeet uw parking ticket niet meer!). Normaal waren we dus een half uurtje eerder aangekomen doch we kwamen nog juist op tijd op de speech van Jos te volgen, met daarna de overhandiging van een mooi geschenk (kettinkje met lauwerkrans), wat altijd een aandenken zal blijven. Hopla, daar is ATV weer en ook de mensen van het parochieblad moeten hun artikel met foto hebben, wat met plezier gegeven wordt. Buren komen proficiat wensen, bloemen worden afgegeven, de hapjes en drankjes staan klaar. Zo, het is tijd om naar huis te gaan want er is iemand moe denk ik, we wuiven Ilse en Olivier uit. De dag zit er weeral op, maar het is weeral goed geweest.

EDEGEM

Zondag, 5 september. De zon schijnt, de vogeltjes fluiten, ik neem mijn fiets en rij, neen niet naar den buiten (hoewel dit beter rijmt) maar naar Edegem, naar de sporthal Den Willicom, waar Ilse gehuldigd wordt door haar dorpsgenoten. Hoewel het jaarmarkt was, mochten we van de opkomst zeker en vast niet klagen, integendeel. Enkele honderden sportliefhebbers waren ter plaatse om Ilse te

feliciteren. In de gang van de sporthal zie ik haar al staan, samen met Olivier, vlug een dikke knuffel (zo'n T-shirt is wel gemakkelijk, je geraakt overal binnen) en dan vlug een plaatsje zoeken tussen de supporters. Iedereen recht en de handen op elkaar, want daar komt ze dan, tussen een erehaag gevormd door de leden van de plaatselijke judovereniging. Na de plichtplegingen (speech van de burgemeester, overhandigen van de bloemen) wordt er een judodemonstratie gegeven door Ilse en Olivier die er zeker zijn mocht. Ik hoorde menig vader en moeder zeggen dat ze nu begrepen waarom hun kleine spruit na de training zo moe was. Tot groot jolijt van de aanwezigen vloerden enkele van de kleinste judoka's Ilse alsook Olivier, die wel eventjes meesprong (wat een geluk) om alles nog wat spectaculairder te maken, wat zeker lukte. We werden ook nog uitgenodigd om het huldeboek te tekenen. De kunstschilder van Edegem had zijn best gedaan, we dachten eerst dat het een foto was die in het huldeboek prijkte, doch het was wel degelijk geschilderd, prachtig gedaan. Na de demonstratie kregen we nog een drankje aangeboden van de burgemeester, wat we natuurlijk niet afsloegen. We namen de tijd om nog wat bij te praten en daarna afscheid te nemen. Zo, mijn verhaal zit erop en zoals u hebt kunnen volgen was het echt de moeite waard, ik denk dat ik even moet ontwennen alvorens mijn gewone bezigheden weer op te nemen. Het is goed geweest, heel goed zelfs, persoonlijk heb ik me verrijkt met nieuwe mensen die op korte tijd vrienden zijn geworden, zoals Mil wiens verhalen en droge humor ik geweldig vond, Paul, die ook regelmatig met leuke uitspraken uitpakte en Jos die alles kon regelen en gezellig in omgang was. Als Ria nu ook Lieve als voornaam had, hadden we drie 'Lieves', die hun naam zeker eer aan deden, en wat gezegd over Lieven en Claire, die ons ontvingen alsof we elkaar al jaren kenden. Allemaal toffe mensen, echt waar. En dan niet te vergeten Marijntje met wie ik gewoonlijk nog 's avonds voor het slapen gaan een gezellig praatje sloeg in 'onzen hof' en die terecht fier mag zijn want het is ook haar werk dat Ilse zover geraakt is, en dan zeker niet te vergeten Patrick, judoka in hart en nieren (en de rest van zijn lichaam ook) partner op de tatami geweest (voor mijn rug het begaf), samen naar wedstrijden gaan zien, eventjes over en weer naar Zwitserland geweest om onze judoka's bezig te zien (waar is de tijd?) altijd volle 100% inzet voor het judo en een echte vriend. En natuurlijk Ilse en Olivier niet te vergeten zonder wie dit alles niet mogelijk zou zijn. Ik ben blijven geloven in Ilse en ik ben ervoor beloofd, niet alle maar wel sommige wensen komen uit, en dit was er zeker één. Ik ga nu sluiten met een hint, ééntje voor ISI-PRINT:

Hou uw T-shirts maar al klaar
Met de tekst: Peking here we are
(maar dat is voor binnen vier jaar)